ГОРОБЕЦЬ

(Поема)

I

Я в грозі. Круг мене злива...
Хмари, вітер і огні...
І печально, і щасливо
в ці хвилини жить мені.
Люди добрі, подивіться...
Що за штука, що за чудь.
Важко непманки синиці
у манто шумлять, ідуть.
Ось горобчик. Серце мліє...
В нього джимі золоті,
під крилом портфель чорніє
і пропелер у хвості.
Що для нього сум і горе
і непманія оця, —
крізь пенсне горять, як зорі,
чорні очі горобця.
Та життя у громі й леті
направля на інший тон
у червоному кашкеті
на посту кулик-мільтон.
Тому крикне, тому гляне,
тому паличкою хить.
У чоботях, при нагані,
наче лялька, він стоїть.

II

На півдні десь і рифи, й друзи,
і хтось комусь кричить: "Кінець.
А за столом у колі друзів

сидить редактор горобець.
Чого він тут, я й сам не знаю,
бо в голові йому теє...
Він чай спокійно попиває
і заїдає монпансьє.
Для нього ми — йолопи, свині,
ще азіятчина у нас...
Він був два роки у Берліні
і зна дві слові: вас іст дас.
О горобець... Ти всім немилий...
Це помилково в дні нові
оцю газету доручили
твоїй порожній голові.
Все місто — зави, поми, зами,
радянських баришень рої...
І заливаються сльозами
в пивних поети солов'ї...

III

Ідуть колони... Любі братця...
А поруч, гляньте, що за грець...
На закордонній самокатці
везе дитину горобець.
Іду дорогою сумною,
нема дорозі тій кінця...
І хочу вдарить я ногою
в чванливе пузо горобця.
[1926]